

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED. Szerkesztőség: Somogyi uca 22. I. em. Telefon: 23-33. - Kiadóhivatal, kőcsönkönyvtár és jegyiroda: Aradi uca 8. Telefon: 13-06. - Nyomda: Lőw Lipót uca 19. Telefon: 13-06. - Távirati és levélcím: Délmagyarország, Szeged

Vasárnap, 1936 április 19.
Ara 16 fillér
XII. évfolyam, 98. sz.

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3.20 vidéken és Budapesten 3.60, külföldön 6.40 pengő. - Egyes szám ára hétköznap 10, vasár- és ünnepnap 16 fill. Hirdetések telvétele tarifá szerint. Megjelentéskor a kivételével naponta reggel

A szegedi paprikások védelmében

A Délmagyarország pár héttel ezelőtt foglalkozott azzal a — hajmeresztő tervvel, amit a Hangya a magyar paprikatermelés értékesítésének monopolizálása érdekében agyalt ki. Hivatalos helyről megcáfolták, félhivatalos helyről, — egy-két szegedi lap társunk is, — megtámadták cikkünket és állásfoglalásunkat. Az a tudósítás, amelyik a kalocsai paprikaérdekeltség képviselőinek a minisztériumban folytatott tárgyalásairól számol be, most kinyithatja a becsükköt szemeket s fölvilágosíthatja a félrevezetett meggyőződéseket.

A szegedi paprikatermelőkkel már nem is tárgyalnak, már csak a kalocsai paprikatermelők képviselőit hívják tárgyalásra. Most a szegedi termelőkkel állítólag elfogadtatott árakkal akarja a Hangya a kalocsai árakat s a kalocsai paprikatermelők igényeit levern. A kalocsai paprikatermelők azonban gerincesebbek és hajlíthatatlanabbnak mutatkoznak, mint azok, akik — állítólag, — a szegedi paprikatermelők érdekeit az 1 pengő 54 filléres ár elfogadásával képviselték. A kalocsaiak, a jelek szerint, jobban megvédik a szegedi paprikatermelőket, mint azok, akikkel a földművelésügyi minisztérium a szegedi paprikatermelők képviselőiben tárgyal. A szegedi paprikatermelők bizhatnak a kalocsaiakban, ott nem a hajbókolás, lojalitás s a mindenkire feleltető párhüség diktálja az állásfoglalást, hanem a termelők komoly és elalkudhatatlan érdekének parancsa.

A szegedi paprikatermelőkkel a Hangya, úgy látszik, már végzett. Nincs már velük gond, olyan kitűnően sikerült ez a megegyezés, hogy a Szegeden elfogadtatott árakkal akarják most a kalocsaiak jogos igényét letörni. Ha a kalocsaiak kitaratása olyan elhatározott lesz, mint amilyen fellépésük, akkor még azt is el lehet majd képzelni, hogy a paprikát a szegedi termelők olcsóbban lesznek kötelesek a Hangyának átadni, mint a kalocsaiak.

A földművelésügyi minisztérium, — mint a Délmagyarország cikkéből kiténik, — az egyik főtisztviselő állítása szerint nem biztosító intézet s nem vállalkozhatik arra, hogy a termelők érdekeit a Hangyával szemben mindenben megvédje, elvégre, — mondották, — az dirigál, aki a pénzt adja.

Ezzel a felfogással szemben hangot kell adni a termelők érdekeinek. A termelők joggal hivatkozhatnak arra, hogy a földművelésügyi minisztériumnak az ő érdekeik megvédése nemcsak tiszte, de kötelessége is és nem fáradozhatnak azon, hogy a termelők jogos igényeinek háttérbeszorításával a Hangya monopoliumát biztosítsa. Amikor a termelők egy nagy csoportja várja életérdekei védelmezését, akkor talán még sem az a szempont, hogy az dirigál, aki a pénzt adja. Nem gondolják, hogy az ugynevezett „átkos liberalizmus” idején sem parancsolhatott ennyire az, aki a pénzt adja? Talán inkább annak szabadna dirigálni, aki fontosabb közgazdasági érdeket szolgál, akinek tevékenységéhez több dolgozó magyar existenciája fűződik, — ha egymással szemben

állnak a paprikatermeléssel foglalkozó magyar családok ezrei és egy szövetség, akkor nem annak, aki a pénzt adja, hanem azoknak az ezreknek szabad inkább dirigálni, akik munkájukat és verejtéküket adják, azoknak az ezreknek, akik a föld fölét görnyedve hurcolják a magyar életterhet.

A szegedi paprika sorsáról a szegedi paprikatermelők nélkül megtartott értekezleten elhangzott az az aggodalom is, hogy mi lesz, ha a Hangya csak háromszáz vagon vesz át s a termés több lesz és másnak eladni nem szabad? Ezzel szemben — állítólag az egyik ur azt a kijelentést tette, hogy „nincs másfélmillió pengőnk a ráfizetésre”. A Hangyának, amelyik keres s amelyik, félő, hogy ha a kalocsaiak ellenállása nem hiusítja meg, ki fogja harcolni magának a monopoliumot, nincs pénze a ráfizetésre. A paprikatermelők ráfizethetnek? A paprikatermelőknek legyen pénzük arra, hogy viseljék a nagy termés eladatlan feleslegének kockázatát? Ezt a megnyugtatót szánták az egy pengő ötvennégy filléres árral szemben a szegedi paprikatermelőknek? Mis fog csinálni a szegedi paprikatermelő, ha a kedvező időjárás, nagy természettel — veri meg? A Hangya majd átveszi a kontingensét a megbízhatóbb termelőktől, de lesznek százai azoknak a termelőknél, akik már nem tudják a Hangyának termésüket eladni s akik másnak sem adhatják el, mert másnak megvenni nem szabad. Nagy termés esetén ötven fillér-

ért vásárolni tud majd a Hangya, mert kétségbeesve fog mindenki megszabadulni paprikájától. Ha tíz mázsával több terem, mint amennyit a Hangya átvenni köteles, ez a tíz mázsa már rettegést idézhet elő a paprikatermelők között, mert senki nem tudhatja, hogy kinek kezében marad a — fekete Péter. A többlettermés mi történik majd? A paprikatermelők majd paprikát esznek kenyér és szalonna helyett? A kávéval — olvastuk, — lehet legalább mozdonyt fűteni, de a paprika, ha nem élelmi cikk, akkor semmi más célra nem használható, legfeljebb arra, hogy hűtlen szerelmesei szemébe szórják. Az ilyen irányú kereslet azonban aligha segíti elhelyezésre a háromszáz vagon fölötti termést.

Meghúzták a vészharangot a szegedi paprika fölött s akik a szegedi paprika védelmére volnának hivatottak, ha igaz az, hogy elfogadták a Hangya monopoliumát és az egy pengő ötvennégy filléres árat, akkor nem voltak képesek annak az erőnek egy tőredékében, amilyen erővel a kalocsai termelők védik elszántan, dicséretes keménységgel a maguk érdekeit. Ha a Hangya ráteszi kezét a szegedi paprikára, akkor a város gazdasági életében egy bőven patakzó, ezeket eltartó és ezreknek hasznot hozó az egész város tápláló forrás apad el. Ennek a városnak életérdeke követeli a paprikatermelőknek, a kikészítőknek és a paprikakereskedelmek védelmét s itt volna a végső veszélyben ideje annak, hogy a város végre — oroszlanokat állítson a Hangya ellen.

A békéltető eljárás megbukott,

Genf május 11-ig várakozik a döntéssel

Addisz-Abeba felé menetelnek az olasz csapatok

A népus menekülésre készen áll kormányával és kétségbeesetten kér segítséget a Népszövetségtől

Róma, április 18. A Stefáni Iroda párisi tudósítójának jelentése szerint francia politikai körökben arra számítanak, hogy az olaszok nagy győzelmei következtében az egész abesszin ügy rövidesen lezárul anélkül, hogy a Népszövetség részéről újabb beavatkozás történne.

A lapok szerint Paul Boncour volt az, aki Edennel folytatott megbeszélés során meggyőzte az angol külügyminisztert arról, hogy Franciaország részéről lélektani lehetetlenség újabb megtorlásokat alkalmazni Olaszország ellen. Francia hivatalos köröknek ezek után az a legfőbb óhajtasuk, hogy előkészítsék

a falajt újabb olasz-francia-angol értekezlet számára, hogy rendezzék a három nagyhatalom kapcsolatát.

Az Echo de Paris szerint

Olaszország még a következő feltételeket fűzi az előzetes tárgyalások megindításához:

1. Az abesszin hadsereg leteszi a fegyvert.
2. A népus megfosztják a császárságtól.
3. Addisz-Abeba megszállása.
4. A Dzsibutiból Addisz-Abeba vezető francia vasútvonalat különleges ellenőrzésnek vetik alá.

A békekisérlet meghiusult...

Genfben a 13-as bizottság szombaton délután ült össze, hogy tudomásul vegye Madariaga elnök jelentését a béketárgyalások meghiusulásáról. A bizottság jelentését vita nélkül egyhangulag elfogadta.

Madariaga jelentése II gépirásos oldalra terjed.

Ismerteti az Olaszország és Abesszinia közötti békekisérlet egész történetét attól kezdve, amikor a bizottság a Népszövetségi Tanácstól megbízást kapott békéltető eljárás megindítására, egészen a hadviselő feleknek tegnapi utolsó iratváltásáig. A jelentés nem állapítja meg a béke-